

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 652/2013-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť F. O., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 11/2012 z 25. apríla 2013 a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-2T 18/2009 zo 17. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2013 doručená sťažnosť F. O. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 2 a 3 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 11/2012 z 25. apríla 2013 a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. PK-2T 18/2009 zo 17. júla 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2T 18/2009 zo 16. apríla 2010 uznaný za vinného zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, ktorý najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 To 15/2010 z 2. júna 2011 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Špecializovaný trestný súd po opätovnom prerokovaní veci rozhodol rozsudkom zo 17. júla 2012, ktorým sťažovateľa uznal za vinného zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 To 11/2012 z 25. apríla 2013 tak, že ho zamietol.

Sťažovateľ tvrdí, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukázané, že sa dopustil konania, za ktoré bol právoplatne odsúdený, bol uznaný za vinného na podklade dôkazov, ktoré boli získané nezákonným spôsobom, a konajúce súdy nevykonali dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na správne rozhodnutie.

Sťažovateľ bol uznaný za vinného za to, že „v presne nezistenom čase v období od 10. decembra 2007 do 12. marca 2008 na bližšie nezistenom mieste ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta K. zvolený ako nezávislý kandidát na spoločnej kandidátke 4 politických strán si dal sľúbiť od obžalovaného J. M. prostredníctvom obžalovaného M. M. finančnú hotovosť vo výške 340 000 Sk (11 285,32 EUR) za to, že na rokovaniach mestského zastupiteľstva v K. pri schvaľovaní dvoch samostatných návrhov týkajúcich sa v prvom návrhu schválenia prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru na... ulici v K. pre nájomcu – podnikateľský subjekt J. M..., za cenu 3 620 000 Sk (120 161,98 EUR) a v druhom návrhu odpredaja bytov č... na... a... ulici v K. pre J. M. a A. M. za kúpnu cenu 870 000 Sk (28 878,71 EUR) a byt č... pre... J. U. za kúpnu cenu 1 000 000 Sk

(33 199,92 EUR) bude ako poslanec hlasovať za ich schválenie a taktiež aj za to, že zabezpečí ďalšie poslanecké hlasy svojho poslaneckého klubu pričom dňa 11. marca 2008 na XIII. rokovaní mestského zastupiteľstva mesta K. hlasoval za tieto návrhy“.

Sťažovateľ namieta, že v konaní nebolo preukázané, že sa skutok stal tak, ako bol uvedený v obžalobe. Naopak, podľa jeho tvrdenia vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že sa nedopustil konania, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba, pretože žiadnym z vykonaných dôkazov nebola preukázaná jeho snaha ovplyvňovať poslancov mestského zastupiteľstva pri hlasovaní a nebolo preukázané ani to, že by požadoval, dal si sľúbiť alebo prijal úplatok. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nesprávne vyhodnotil zvukové záznamy vyhotovené z vykonaných odposluchov, pretože „*Sťažovateľ v žiadnom z vykonaných odposluchov nežiadal pre seba ani iných úplatok, a navyše takéto konanie z vykonaných odposluchov ani nepriamo nevyplývalo. Akékoľvek tvrdenia, ku ktorým došlo na základe rozhovorov medzi M. a M. je potrebné vyložiť ako nepravdivé a najmä bez akéhokoľvek vzťahu k Sťažovateľovi. Sťažovateľ tieto rozhovory objektívne nemohol ovplyvniť, pričom poukazuje i na to, že počas celého konania boli ako dôkazy vykonávané len tie prepisy, ktoré svedčali v jeho neprospech... Vykonané prepisy rozhovorov sú bez akejkoľvek logickej nadväznosti a preukazujú nepravdivosť vyjadrení M. a M. a skreslené zavádzanie vo vzťahu k tvrdeniam Sťažovateľa. Nepravdivosť vlastných vyjadrení napokon v priebehu konania potvrdil i sám M. a M.*“.

Sťažovateľ uvádza, že neexistuje žiadny záznam o akejkoľvek komunikácii medzi ním a obvineným M., prvýkrát sa s ním stretol až v súvislosti s trestným stíhaním, a teda neexistuje dôkaz preukazujúci tvrdenie obžaloby, že si dal sľúbiť od M. prostredníctvom M. finančnú hotovosť za to, že bude hlasovať, že zabezpečí hlasy, a napokon, že aj hlasoval za predložené návrhy. Sťažovateľ tvrdí, že „*Orgány činné v trestnom konaní na preukázanie prijímania úplatku na strane Sťažovateľa dôkazy nezískali, a jeho vinu preukazujú len na základe vykonaných odposluchov (o ktorých zákonnosti je možné dôvodne pochybovať), ktoré navyše boli v priebehu celého konania vyberané selektívne s cieľom účelovo vyberať len tvrdenia svedčiace v neprospech Sťažovateľa, teda bola*

porušená zásada voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ust. § 2 ods. 12 TP, pričom súd vôbec nevyhodnotil dôkazy svedčiace v prospech Sťažovateľa.“.

Podľa sťažovateľa boli v konaní účelovo vykonávané len tie dôkazy, ktoré svedčili v jeho neprospech, obhajobe neboli prístupné všetky vykonané prepisy a bez relevantného dôvodu špecializovaný trestný súd zamietol jeho návrhy, ktoré predniesol na hlavnom pojednávaní 16. – 17. júla 2012, na vykonanie dokazovania výsluchom M. K. na zabezpečenie prepisu hovoru medzi ním a M. a porovnanie zoznamu vykonaných hovorov za relevantné obdobie od mobilného operátora so zoznamom hovorov prezentovaným orgánmi činnými v trestnom konaní. Sťažovateľ tiež namieta, že špecializovaný trestný súd hodnotil vykonané dôkazy nezákonným spôsobom. Podľa sťažovateľa *„konajúce súdy sa svojou aktivitou vo vzťahu k obžalobou navrhovanými dôkazmi a pasivitou vo vzťahu k dôkazom navrhovaným Sťažovateľom neprípustným spôsobom podieľali na preukazovaní viny Sťažovateľa, čo predstavuje porušenie zásady nestrannosti v konaní a rozhodovaní“.*

Sťažovateľ tvrdí, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, nebol predložený žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval jeho úmyselné konanie, ktorým by si v súvislosti s vecou všeobecného záujmu mal dať pre seba alebo iného sľúbiť úplatok, dokonca sa nezúčastnil hlasovania o žiadosti M. na zasadnutí mestského zastupiteľstva. Konajúce súdy napriek tomu poukazovali na nevierohodnosť jeho obrany, avšak podľa sťažovateľa nebola jeho obrana relevantným spôsobom vyvrátená.

S poukazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 15/2010 z 2. júna 2011 sťažovateľ uvádza, že súdu prvého stupňa bolo uložené *«potrebné dôkazy opakovať a vykonať ďalšie (strana 9), verifikovať získané záznamy z vykonaných odposluchov a posúdiť ich z hľadiska súladu s TP, zabezpečiť všetky nahrávky telefonických hovorov (strana 10) a náležite zistiť skutkový stav tak, aby bola vina a konanie páchatel'a zistené spoľahlivo bez akýchkoľvek pochybností... Odsúdený má za to, že prvostupňový súd si vyššie uvedené povinnosti ani v opätovnom konaní na prvom stupni nesplnil, pričom naviac takúto*

vodu konania neodstránil ani Porušiteľ v odvolacom konaní, keď v Uznesení protirečivo uvádza, že „ani najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutky, pre ktoré boli obžalovaní uznáni za vinných sa stali v rozsahu, ako bolo ustálené súdom prvého stupňa“. Porušiteľ tak bez relevantného dôvodu skutkový stav, ktorý najskôr považoval za nedostatočne zistený, bez toho, aby prvostupňový orgán v potrebnom rozsahu dôkazy opakoval a vykonal ďalšie, v Uznesení označil za správny a postačujúci pre vyslovenie odsudzujúceho rozsudku. ... Sťažovateľ bol teda uznaný za vinného z trestného činu prijímania úplatku napadnutými rozhodnutiami, ktoré sú založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom prvého stupňa vykonané zákonným spôsobom, čo sám Porušiteľ v prvom zrušujúcom Uznesení uznal a následne na túto skutočnosť pri nezmenených okolnostiach v druhom odvolacom konaní neprihliadal. Ide teda o situáciu akú priamo predpokladá ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g) TP pretože napadnutý rozsudok je založený na dôkazoch, ktoré neboli zaobstarané zákonným spôsobom a zistené porušenie zákona zásadným spôsobom ovplyvňuje postavenie Sťažovateľa tak, ako vyplýva z ustanovenia § 371 ods. 5 TP.».

K podmienke prípustnosti sťažnosti sťažovateľ uvádza, že síce má možnosť podať dovolanie, avšak dovolací súd nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu, a preto o porušení jeho základných práv môže rozhodnúť len ústavný súd.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutých súdnych rozhodnutí a o veci samej rozhodol týmto nálezhom:

„- Rozhodnutím NS SR sp. zn. 5 To/11/2012 zo dňa 25. apríla 2013 a rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-2 T/18/2009 zo dňa 17. júna 2012 boli porušené základné práva sťažovateľa na:

spravodlivé súdne konanie a súdnu a inú právnu ochranu, vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2

a čl. 40 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a

rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 To/11/2012 zo dňa 25. apríla 2013 a rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-2T/18/2009 zo dňa 17. júna 2012 sa zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie;

priznáva Sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2T 18/2009 zo 17. júla 2012

Sťažovateľ v úvode sťažnosti označil za porušovateľa svojich práv len najvyšší súd, avšak v petite sťažnosti navrhol vysloviť porušenie práv aj rozsudkom špecializovaného

trestného súdu zo 17. júla 2012 a zrušiť tento rozsudok. Vzhľadom na viazanosť ústavného súdu petitom sťažnosti (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) bol ústavný súd toho názoru, že sťažnosť smeruje aj proti špecializovanému trestnému súdu a jeho rozsudku zo 17. júla 2012.

Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa riadi princípom subsidiarity a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, ktoré sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vzhľadom na to, že sťažovateľ mal k dispozícii riadny opravný prostriedok proti rozsudku špecializovaného trestného súdu, mal možnosť požiadať o ochranu svojich práv príslušný súd v rámci sústavy všeobecných súdov, ktorý mal povinnosť mu túto ochranu poskytnúť. Sťažovateľ uvedenú možnosť využil. Právomoc všeobecného súdu v tomto prípade vylučuje, aby mohol ústavný súd rozhodovať o poskytnutí ústavnej ochrany vo vzťahu k rozsudku špecializovaného trestného súdu. Je preto daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 11/2012 z 25. apríla 2013

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nepovažuje dovolanie v jeho veci za účinný opravný prostriedok, ktorým by sa mohol domáhať ochrany svojich práv, pretože dovolací súd nemôže skúmať a meniť zistený skutkový stav z hľadiska jeho správnosti a úplnosti.

Sťažovateľove námietky pritom smerujú proti úplnosti zisteného skutku, a to prostredníctvom námietky, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy, ako aj proti správnosti zisteného skutkového stavu, keďže sťažovateľ považuje hodnotenie vykonaných dôkazov za nesprávne. Nesúhlasí predovšetkým s hodnotením informácií získaných odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky, v súvislosti s ktorými vyslovil pochybnosť o zákonnosti ich získania. Tieto dôkazy boli základom pre záver všeobecných súdov o vine sťažovateľa.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, podobne I. ÚS 37/95, II. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). O taký prípad by išlo v zásade vtedy, ak by skutkové závery boli v extrémnom nesúlade s vykonaným dokazovaním v tom zmysle, že by z vykonaného dokazovania takéto závery nevyplývali.

Sťažovateľ sa domáha iného hodnotenia obsahu hovorov, ktoré boli zaznamenané na základe príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky a o vylúčenie týchto dôkazov sa snaží aj spochybnením ich zákonnosti. Zo sťažnosti nie je jednoznačné, či sťažovateľ namieta aj nezákonnosť nariadenia alebo nezákonnosť vykonania odpočúvania, väčšina jeho námietok smeruje proti nezákonnosti vykonania dôkazov na hlavnom pojednávaní odôvodnenej selektívnym vykonaním tých záznamov, ktoré svedčili v jeho neprospech. Posúdenie zákonnosti získania a vykonania týchto rozhodujúcich dôkazov (informácií získaných zo záznamov telefonických hovorov) je predpokladom posúdenia, či sa súdy mohli o ne opierať pri svojom rozhodovaní.

Na posúdenie zákonnosti vykonania dôkazov je však príslušný najvyšší súd v dovolacom konaní, čo predpokladá § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom). V prípade opodstatnenosti uvedeného dovolacieho dôvodu by sa javil splnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia), pretože bez dôkazov získaných z odposluchov by sa podstatne zmenili skutkové zistenia, z ktorých súdy vychádzali.

Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je v tomto štádiu konania o sťažovateľovej veci zásadne príslušný dovolací súd. Ústavný súd v rámci svojej právomoci nemôže autoritatívne rozhodnúť o tom, či sťažovateľove tvrdenia v skutočnosti splňajú alebo nespĺňajú dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku. To môže posúdiť a rozhodnúť o tom iba dovolací súd. Ústavný súd však v tomto konkrétnom prípade konštatuje, že sťažovateľove námietky tak, ako ich ústavnému súdu predostrel, sa javia ako dovolacie dôvody.

Z právnej úpravy trestného konania vyplýva, že dovolanie je sťažovateľovi dostupný opravný prostriedok, ktorého uplatnením sa môže domáhať preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia, ako aj konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo na základe námietok subsumovateľných pod niektorý z dovolacích dôvodov. Až preskúmaním namietaných právnych pochybení dovolacím súdom možno posúdiť sťažovateľom namietané porušenie princípov spravodlivého súdneho konania, a tým aj porušenie základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd môže prijať sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť až vtedy, ak príslušné orgány verejnej moci už nemajú možnosť namietané porušenie základných práv alebo slobôd napraviť. Iba za predpokladu, že sťažovateľ využil všetky jemu dostupné právne prostriedky ochrany svojho základného práva a nebol s ich

uplatnením úspešný, môže predložiť sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre namietané porušenie svojho základného práva alebo slobody. Sťažovateľ pritom nemá na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal vo veci dovolanie 8. júla 2013, podaním doručeným špecializovanému trestnému súdu 6. septembra 2013 vzal toto dovolanie späť. Táto okolnosť však nič nemení na tom, že sťažovateľ mal pred podaním sťažnosti ústavnému súdu k dispozícii účinný právny prostriedok, ktorého využitím ústavný súd podmieňuje prípustnosť sťažnosti. Sťažovateľ má napokon stále možnosť podať proti namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu dovolanie (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku).

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nebol dôvod rozhodnúť osobitne o návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013